

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 13 czerwca 2013 r. *

Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 — Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty —
Artykuły 6 i 17 — Sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty bez podniesienia zarzutu braku
jurysdykcji państwa członkowskiego wydania nakazu — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 —
Jurysdykcja, uznawanie oraz wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych —
Artykuł 24 — Wdanie się pozwanego w spór przed sądem rozpoznającym sprawę — Zastosowanie
w ramach postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty

W sprawie C-144/12

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) postanowieniem z dnia 28 lutego
2012 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 23 marca 2012 r., w postępowaniu:

Goldbet Sportwetten GmbH

przeciwko

Massimowi Sperindeowi,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: M. Ilešić (sprawozdawca), prezes izby, E. Jarašiūnas, A. Ó Caoimh, C. Toader
i C.G. Fernlund, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: A. Impellizzeri, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 20 lutego 2013 r.,
rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Goldbet Sportwetten GmbH przez D. Czernicha, Rechtsanwalt,
- w imieniu M. Sperindeo przez L. Lorenza oraz R. Testora, Rechtsanwälte,
- w imieniu rządu austriackiego przez C. Pesendorfer, działającą w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu czeskiego przez M. Smolka oraz J. Vlácilá działających w charakterze
pełnomocników,

* Język postępowania: niemiecki.

- w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzego oraz J. Kemper, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu portugalskiego przez L. Ineza Fernandesa oraz S. Duarte Afonso, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu szwajcarskiego przez D. Klingelego, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez W. Bogensbergera, A.M. Rouchaud-Joët oraz M. Wilderspina, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 6 marca 2013 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. L 399, s. 1) w związku z art. 17 tego rozporządzenia oraz z art. 24 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, wszczętego przez Goldbet Sportwetten GmbH (zwaną dalej „Goldbetem”), spółkę z siedzibą w Austrii, przeciwko M. Sperindeowi, zamieszkałemu we Włoszech.

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 1896/2006

- 3 Motywy 23 i 24 rozporządzenia 1896/2006 mają następujące brzmienie:

„(23) Pozwany może wnieść sprzeciw, korzystając z formularza określonego w niniejszym rozporządzeniu. Sąd powinien jednak wziąć pod uwagę sprzeciw wniesiony w każdej innej formie pisemnej, o ile został on wyrażony w jasny sposób.

(24) Sprzeciw wniesiony w terminie powinien zakończyć postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty i powinien prowadzić do automatycznego przekazania sprawy do zwykłego postępowania cywilnego, chyba że powód wyraźnie zażądał zakończenia postępowania w takim przypadku. Do celów niniejszego rozporządzenia pojęcie »zwykłego postępowania cywilnego« nie powinno być interpretowane wyłącznie w rozumieniu prawa krajowego”.

- 4 Artykuł 1 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia stanowi:

„Celem niniejszego rozporządzenia jest:

- a) uproszczenie, przyspieszenie i ograniczenie kosztów postępowania sądowego w sprawach transgranicznych dotyczących bezspornych roszczeń pieniężnych, poprzez ustanowienie postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty”.

- 5 Zgodnie z art. 5 tego rozporządzenia „państwo członkowskie wydania” oznacza „państwo członkowskie, w którym europejski nakaz zapłaty został wydany”.
- 6 Artykuł 6 ust. 1 tego rozporządzenia przewiduje:
- „Do celów stosowania niniejszego rozporządzenia właściwość określa się zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa wspólnotowego, w szczególności rozporządzenia [...] nr 44/2001”.
- 7 Artykuł 12 ust. 3 rozporządzenia nr 1896/2006 stanowi:
- „Europejski nakaz zapłaty zawiera pouczenie, że pozwany może:
- a) zapłacić powodowi kwotę wskazaną w nakazie;
- lub [bądź]
- b) wnieść sprzeciw poprzez jego przesłanie sądowi wydania w terminie 30 dni od doręczenia mu nakazu”.
- 8 Zgodnie z brzmieniem art. 16 tego rozporządzenia:
- „1. Pozwany może wnieść do sądu wydania sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty przy użyciu formularza F, określonego w załączniku VI, który jest doręczany pozwanemu wraz z europejskim nakazem zapłaty.
- [...]
3. W sprzeciwie pozwany wskazuje, że kwestionuje roszczenie [zasadność roszczenia], bez konieczności precyzowania powodów.
4. Sprzeciw wnosi się w formie papierowej lub za pomocą innego środka komunikacji, w tym komunikacji elektronicznej, akceptowanego przez państwo członkowskie wydania i dostępnego dla sądu wydania.
- [...]”.
- 9 Artykuł 17 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:
- „W przypadku wniesienia sprzeciwu w terminie [...] dalsze postępowanie odbywa się przed właściwymi sądami w państwie członkowskim wydania zgodnie z przepisami regulującymi zwykłe postępowanie cywilne, chyba że powód wyraźnie zażądał w takim przypadku zakończenia postępowania.
- [...]”.
- 10 W załączniku VI do tego rozporządzenia figuruje formularz F, który może zostać wykorzystany do wniesienia sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty.

Rozporządzenie nr 44/2001

- 11 Artykuł 5 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 stanowi:

„Osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, może być pozwana w innym państwie członkowskim:

- 1) a) jeżeli przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy – przed sąd miejsca, gdzie zobowiązanie zostało wykonane albo miało być wykonane;
- b) w rozumieniu niniejszego przepisu – i o ile co innego nie zostało uzgodnione – miejscem wykonania zobowiązania jest:

[...]

— w przypadku świadczenia usług – miejsce w państwie członkowskim, w którym usługi zgodnie z umową były świadczone albo miały być świadczone;

[...]”.

- 12 Artykuł 24 rozporządzenia nr 44/2001 przewiduje:

„Jeżeli sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie innych przepisów niniejszego rozporządzenia, uzyskuje on jurysdykcję, jeżeli pozwany przed sądem tym wda się w spór. Zasada ta nie ma zastosowania, jeżeli pozwany wdaje się w spór w tym celu, aby podnieść zarzut braku jurysdykcji lub jeżeli inny sąd ma na podstawie art. 22 jurysdykcję wyłączną”.

Uregulowanie austriackie

- 13 Artykuł 252 Zivilprozessordnung (kodeksu postępowania cywilnego), dotyczący postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, stanowi:

„1. O ile rozporządzenie [nr 1896/2006] nie stanowi inaczej, stosuje się przepisy postępowania obowiązujące dla danego przedmiotu postępowania.

2. Do prowadzenia postępowania w sprawie nakazu zapłaty wyłącznie właściwy jest Bezirksgericht für Handelssachen Wien [...].

3. Po wniesieniu sprzeciwu w terminie sąd doręcza go powodowi, wzywając tegoż do określenia sądu właściwego do prowadzenia zwykłego postępowania w terminie 30 dni [...].

4. [...] Pozwany podnosi zarzut braku jurysdykcji sądu przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 14 Massimo Sperindeo zobowiązał się na podstawie umowy o świadczenie usług zawartej z Goldbetem, przedsiębiorstwem organizującym zakłady sportowe, do organizowania i koordynowania przeprowadzania zakładów sportowych we Włoszech. Do jego zadań należało w szczególności inkasowanie stawek zakładów od lokalnych punktów przyjmujących zakłady i odprowadzanie pieniędzy, po odliczeniu wypłaconych wygranych, do Goldbetu.

- 15 Uznając, że M. Sperindeo nie wywiązał się z ciężących na nim zobowiązań umownych, w dniu 29 grudnia 2009 r. Goldbet wystąpił o wydanie europejskiego nakazu zapłaty wobec M. Sperindea do Bezirksgericht für Handelssachen Wien (sądu rejonowego ds. handlowych w Wiedniu), sądu właściwego do przeprowadzenia postępowania w sprawie nakazu zapłaty w Austrii, i w dniu 17 lutego 2010 r. uzyskał europejski nakaz zapłaty kwoty 16 406 EUR oraz odsetek i kosztów postępowania tytułem odszkodowania.
- 16 W dniu 19 kwietnia 2010 r. M. Sperindeo wniósł za pośrednictwem swojego adwokata w terminie sprzeciw od tego nakazu zapłaty. W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł on, że żądanie Goldbetu jest bezzasadne, a żądana kwota niewymagalna.
- 17 W następstwie wniesienia tego sprzeciwu Bezirksgericht für Handelssachen Wien przekazał sprawę do Landesgericht Innsbruck (sądu okręgowego w Innsbrucku), uznając że sąd ten jest właściwy do przeprowadzenia zwykłego postępowania cywilnego w rozumieniu art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1896/2006.
- 18 Przed Landesgericht Innsbruck M. Sperindeo podniósł, po raz pierwszy, zarzut braku jurysdykcji sądów austriackich, podnosząc, że jego miejsce zamieszkania znajduje się we Włoszech. Goldbet podniósł, że Landesgericht Innsbruck był właściwy jako sąd miejsca, gdzie dochodzone zobowiązanie pieniężne miało być wykonane, na podstawie art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001. W każdym razie sąd ten uzyskał zdaniem owej spółki jurysdykcję na podstawie art. 24 tego rozporządzenia, ponieważ M. Sperindeo, który w swoim sprzeciwie od europejskiego nakazu zapłaty nie podniósł zarzutu braku jurysdykcji, wdał się w jej przekonaniu w spór w rozumieniu tego przepisu.
- 19 Postanowieniem Landesgericht Innsbruck uwzględnił żądanie M. Sperindea, stwierdził swoją niewłaściwość i odrzucił powództwo. Goldbet wniósł zażalenie na to postanowienie do Oberlandesgericht Innsbruck (sądu apelacyjnego w Innsbrucku). Sąd ten oddalił zażalenie, uznając, że sądy austriackie nie mają jurysdykcji, ponieważ, po pierwsze, skarżąca dochodzi roszczeń z umowy o świadczenie usług, a miejsce wykonania zobowiązania w rozumieniu art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 znajduje się we Włoszech, a po drugie, właściwość tych sądów nie mogła być oparta na art. 24 rozporządzenia nr 44/2001, ponieważ sprzeciw wniesiony przez M. Sperindea nie może być uważany za wdanie się w spór w rozumieniu tego artykułu.
- 20 Goldbet wniósł do sądu odsyłającego skargę rewizyjną od orzeczenia Oberlandesgericht Innsbruck. Żądał uchylenia postanowień sądów niższych instancji i wznowienia postępowania przed sądami austriackimi.
- 21 Sąd odsyłający uważa, że sądy austriackie nie mają jurysdykcji na podstawie art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001, ponieważ działalność M. Sperindea na rzecz Goldbetu była wykonywana wyłącznie we Włoszech. Sąd ten zastanawia się jednakże, czy sprzeciw wniesiony przez pozwanego od nakazu zapłaty, niezawierający zarzutu braku jurysdykcji sądu wydającego, może być uważany za wdanie się w spór w rozumieniu art. 24 rozporządzenia nr 44/2001, przyznające jurysdykcję sądom austriackim.
- 22 W tych okolicznościach Oberster Gerichtshof postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy art. 6 rozporządzenia [nr 1896/2006] należy interpretować w ten sposób, że w postępowaniu w sprawie europejskiego nakazu zapłaty należy także stosować art. 24 [rozporządzenia nr 44/2001] dotyczący uzasadnienia jurysdykcji sądu poprzez wdanie się pozwanego w spór?

2) W wypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 17 rozporządzenia nr 1896/2006 w związku z art. 24 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że [już samo] wniesienie sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty skutkuje wdaniem się w spór, jeżeli nie jest w nim podnoszony brak jurysdykcji sądu wydania?

3) W wypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej:

Czy art. 17 rozporządzenia nr 1896/2006 w związku z art. 24 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że wniesienie sprzeciwu ewentualnie uzasadnia jurysdykcję poprzez wdanie się w spór wtedy, gdy podnoszone są w nim argumenty dotyczące istoty sprawy, ale nie jest podnoszony brak jurysdykcji?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 23 Przez swoje pytania, które należy zbadać łącznie, sąd odsyłający pragnie w istocie ustalić, czy art. 6 rozporządzenia nr 1896/2006 w związku z art. 17 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty niezawierający zarzutu braku jurysdykcji sądu wydającego może być uważany za wdanie się w spór w rozumieniu art. 24 rozporządzenia nr 44/2001 i czy okoliczność, że pozwany przedstawił we wniesionym przez siebie sprzeciwie argumenty dotyczące istoty sprawy, ma w tym kontekście znaczenie.
- 24 Należy zatem w pierwszej kolejności zbadać, czy sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty, w którym nie został podniesiony zarzut braku jurysdykcji sądu wydającego państwa członkowskiego, oznacza wdanie się w spór w rozumieniu art. 24 rozporządzenia nr 44/2001, gdy sprzeciwowi temu nie towarzyszą argumenty dotyczące istoty sprawy.
- 25 Wszyscy zainteresowani przedstawili swoje uwagi Trybunałowi, uznając, że na pytanie to należy udzielić odpowiedzi przeczącej.
- 26 W tym kontekście tytułem wstępu należy przypomnieć, iż po pierwsze, art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1896/2006 przewiduje, że do celów stosowania tego rozporządzenia właściwość określa się zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa Unii, w szczególności z przepisami rozporządzenia nr 44/2001. Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1896/2006 w przypadku wniesienia sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty w terminie dalsze postępowanie odbywa się przed właściwymi sądami w państwie członkowskim wydania, zgodnie z przepisami regulującymi zwykle postępowanie cywilne.
- 27 Po drugie, art. 24 rozporządzenia nr 44/2001 przyznaje jurysdykcję – z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w tym przepisie – sądowi państwa członkowskiego, przed którym pozwany wdał się w spór.
- 28 Ponadto z art. 1 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1896/2006 wynika, że rozporządzenie to ma w szczególności na celu uproszczenie, przyspieszenie i ograniczenie kosztów postępowania w sprawach transgranicznych dotyczących bezspornych roszczeń pieniężnych. Rozporządzenie to, choć nie zastępuje ani nie harmonizuje istniejących krajowych mechanizmów dochodzenia roszczeń bezspornych, ustanawia – aby osiągnąć wspomniany cel – jednolity instrument dochodzenia takich roszczeń pieniężnych gwarantujący równe zasady traktowania wierzycieli i dłużników w całej Unii Europejskiej (wyrok z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie C-215/11 Szyrocka, pkt 30).

- 29 Jak podnosi rzecznik generalny w pkt 30 opinii, to uproszczone i przyspieszone postępowanie nie ma charakteru spornego. Pozwany dowiaduje się bowiem o wydaniu europejskiego nakazu zapłaty dopiero w chwili, gdy ten zostaje mu on doręczony. Jak wynika z art. 12 ust. 3 rozporządzenia nr 1896/2006, dopiero w tym momencie zostaje on pouczone, że może zapłacić powodowi kwotę wskazaną w nakazie bądź wnieść sprzeciw do sądu wydania.
- 30 Ta możliwość wniesienia sprzeciwu ma również na celu „zrekompensowanie” faktu, iż system ustanowiony przez rozporządzenie nr 1896/2006 nie przewiduje udziału tego pozwanego w postępowaniu w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, umożliwiając mu zakwestionowanie roszczenia po doręczeniu mu nakazu zapłaty.
- 31 Gdy jednak pozwany nie podnosi w sprzeciwie od europejskiego nakazu zapłaty zarzutu braku jurysdykcji wydającego państwa członkowskiego, sprzeciw ten nie może wywoływać względem pozwanego skutków innych aniżeli określone w art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1896/2006. Skutki te polegają na zakończeniu postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty i na spowodowaniu automatycznego przejścia sporu do zwykłego postępowania cywilnego, chyba że powód wyraźnie zażądał w takim przypadku zakończenia postępowania.
- 32 Odmienne rozwiązanie, w myśl którego sprzeciw, gdy nie zawiera on zarzutu braku jurysdykcji państwa członkowskiego wydania, oznacza wdanie się w spór w rozumieniu art. 24 rozporządzenia nr 44/2001, rozszerzałoby skutki sprzeciwu poza dyspozycje rozporządzenia nr 1896/2006.
- 33 Ponadto należy przypomnieć, co wynika z art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1896/2006 oraz z motywu 23 tego rozporządzenia, że pozwany może wnieść do sądu wydania sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty przy użyciu formularza F, określonego w załączniku VI. Formularz ten nie stwarza jednak żadnej możliwości podniesienia zarzutu braku jurysdykcji państwa członkowskiego wydania.
- 34 Zatem sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty, który nie zawiera zarzutu braku jurysdykcji państwa członkowskiego wydania i któremu nie towarzyszą argumenty dotyczące istoty sprawy, nie może być uważany za wdanie się w spór w rozumieniu art. 24 rozporządzenia nr 44/2001.
- 35 W drugiej kolejności należy zbadać, czy okoliczność, że w ramach wnoszonego przez siebie sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty pozwany przedstawia argumenty dotyczące istoty sprawy, ma jakiegokolwiek znaczenie w tym kontekście.
- 36 Goldbet oraz rząd czeski podnoszą, że gdy sprzeciwowi towarzyszą argumenty dotyczące istoty sprawy, jurysdykcja może zostać określona zgodnie z art. 24 rozporządzenia nr 44/2001. Massimo Sperindeo, rządy niemiecki, portugalski i szwajcarski oraz Komisja Europejska twierdzą natomiast, że okoliczność ta nie ma żadnego wpływu na określenie jurysdykcji.
- 37 Co prawda z wyroku z dnia 24 czerwca 1981 r. w sprawie 150/80 Elefanten Schuh, Rec. s. 1671, pkt 16, dotyczącego wykładni art. 18 Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 1972, L 299, s. 32) – przepisu w istocie identycznego z art. 24 rozporządzenia nr 44/2001 – wynika, że podniesienie zarzutu braku jurysdykcji nie może nastąpić po zajęciu stanowiska, uznawanym przez krajowe prawo procesowe za pierwszą obronę podjętą przed sądem rozpoznającym sprawę.
- 38 Niemniej jednak, w odróżnieniu od okoliczności stanowiących tło dla wydania tego wyroku, w których pozwany przedstawił argumenty dotyczące istoty sprawy w ramach zwykłego postępowania cywilnego, w postępowaniu głównym w niniejszej sprawie argumenty dotyczące istoty sprawy zostały przedstawione w ramach sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty. Taki sprzeciw, któremu towarzyszą te argumenty, nie może jednak być uważany – na potrzeby określenia sądu właściwego

zgodnie z art. 24 rozporządzenia nr 44/2001 – za pierwszą obronę podjętą w ramach zwykłego postępowania cywilnego, toczącego się po zakończeniu postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty.

- 39 Uznanie, że taki sprzeciw byłby równoznaczny z pierwszą podjętą obroną, sprowadzałoby się do uznania – jak podnosi rzecznik generalny w pkt 36 opinii – że postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty oraz toczące się po jego zakończeniu zwykłe krajowe postępowanie cywilne stanowią w rzeczywistości jedno i to samo postępowanie. Taka wykładnia byłaby jednak trudna do pogodzenia z okolicznością, że pierwsze z tych postępowań przebiega w oparciu o przepisy rozporządzenia nr 1896/2006, podczas gdy drugie, co wynika z art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia, odbywa się zgodnie z przepisami regulującymi zwykłe postępowanie cywilne. Wykładni tej stoi również na przeszkodzie fakt, że to postępowanie cywilne, które wobec braku podniesienia przez pozwanego zarzutu braku jurysdykcji międzynarodowej toczy się w państwie członkowskim wydania, nie toczy się koniecznie przez tym samym sądem, co postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty.
- 40 Wykładnia, w myśl której sprzeciw, któremu towarzyszą argumenty dotyczące istoty sprawy, należy uznać za pierwszą podjętą obronę, byłaby poza tym niezgodna z celem sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty. W tym kontekście należy stwierdzić, że żaden z przepisów rozporządzenia nr 1896/2006, a w szczególności nie art. 16 ust. 3 tego rozporządzenia, nie wymaga, aby pozwany precyzował powody wniesienia przez siebie sprzeciwu, gdyż przeznaczeniem tego przepisu nie jest stworzenie ram dla wdania się w spór co do istoty sprawy, lecz, co zostało sprecyzowane w pkt 30 niniejszego wyroku, umożliwienie pozwanemu zakwestionowania roszczenia.
- 41 Z tego wynika, że okoliczność, iż w ramach wnoszonego przez siebie sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty pozwany przedstawił argumenty co do istoty sprawy, nie oznacza, że wdał się on w spór w rozumieniu art. 24 rozporządzenia nr 44/2001.
- 42 Wbrew twierdzeniom Goldbetu i rządu czeskiego wykładnia ta nie jest niezgodna z celem rozporządzenia nr 1896/2006 polegającym na przyspieszeniu postępowania. Jak bowiem wynika z art. 1 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia, cel ten ma znaczenie tylko w kontekście bezspornego roszczenia, która to hipoteza przestaje być spełniona, gdy pozwany wniesie sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty.
- 43 Z całokształtu powyższych rozważań wynika, że na przedstawione pytania należy odpowiedzieć, iż art. 6 rozporządzenia nr 1896/2006 w związku z art. 17 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty, który nie zawiera zarzutu braku jurysdykcji państwa członkowskiego wydania, nie może być uważany za wdanie się w spór w rozumieniu art. 24 rozporządzenia nr 44/2001, a okoliczność, iż pozwany przedstawił w ramach wnoszonego przez siebie sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty argumenty co do istoty sprawy, jest w tym kontekście pozbawiona znaczenia.

W przedmiocie kosztów

- 44 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 6 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty w związku z art. 17 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że sprzeciw od europejskiego

nakazu zapłaty, który nie zawiera zarzutu braku jurysdykcji państwa członkowskiego wydania, nie może być uważany za wdanie się w spór w rozumieniu art. 24 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, a okoliczność, iż pozwany przedstawił w ramach wnoszonego przez siebie sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty argumenty co do istoty sprawy, jest w tym kontekście pozbawiona znaczenia.

Podpisy